

как ще да минем отвъд Балкана,
та да оздравя таз твоя рана...
От там насетне, Бог и виде-щем.
Колко още турци има да трепим!
Белким така щем да ги оставим?
То ся захвана и ще се кара:
"На връх бедите Господ помага";
тук си загинал, каква облага?

СЛАВИ

Дай така, Боже, но не ще може.
Знаеш ли, Донке, аз съм отчаян.
Таз пуста рана не ще оздравя,
Строшен е, Донке, кокалът вътре.
Я, виж го колко, колко отече,
А пък ме пряка! — душа ми вади;
Взех да осецам, взех и да вярвам
че кости тука, тук ще оставя.

ДОНКА

Гледай какъв си и какво мислиш!

СЛАВИ

Че няма друго какво да мисля;
Не съм аз дете, че да се лъжа.
Няма ти казвам, няма да видя,
онуй желано добро народно —
наш'то спасенье и избавление;
и ако бъде, късно ще бъде,
с жертви ще бъде, без мен ще бъде.
Жял ми е, Донке, че аз загинвам
и ставам жертва, не както искам,
да падна мъртав на бой в полето,